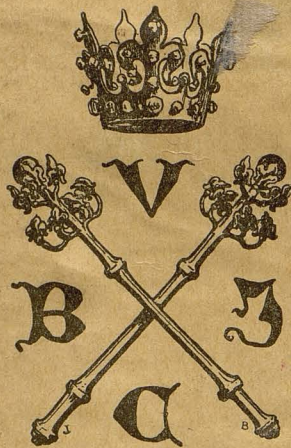
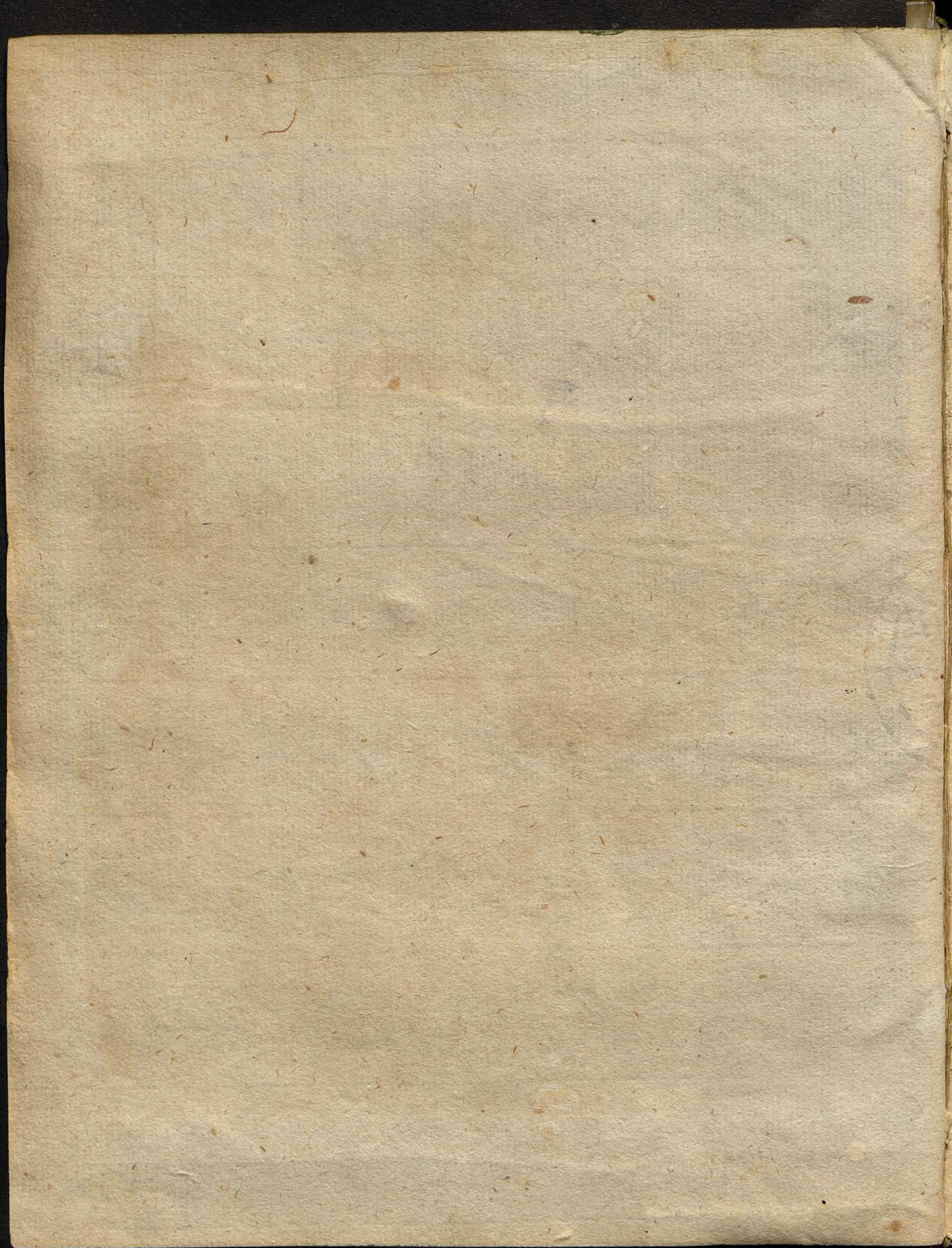

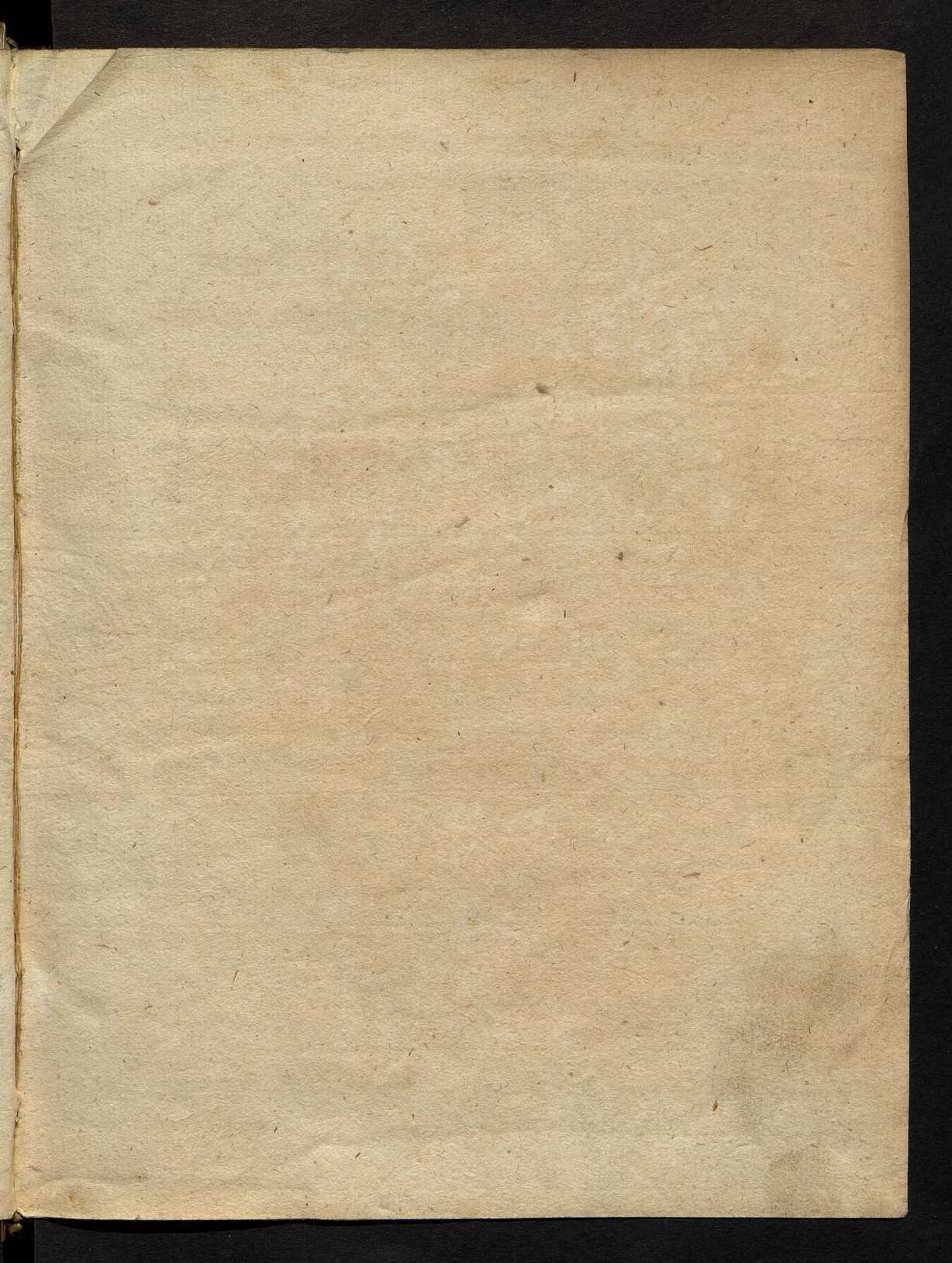
Poex: 1246

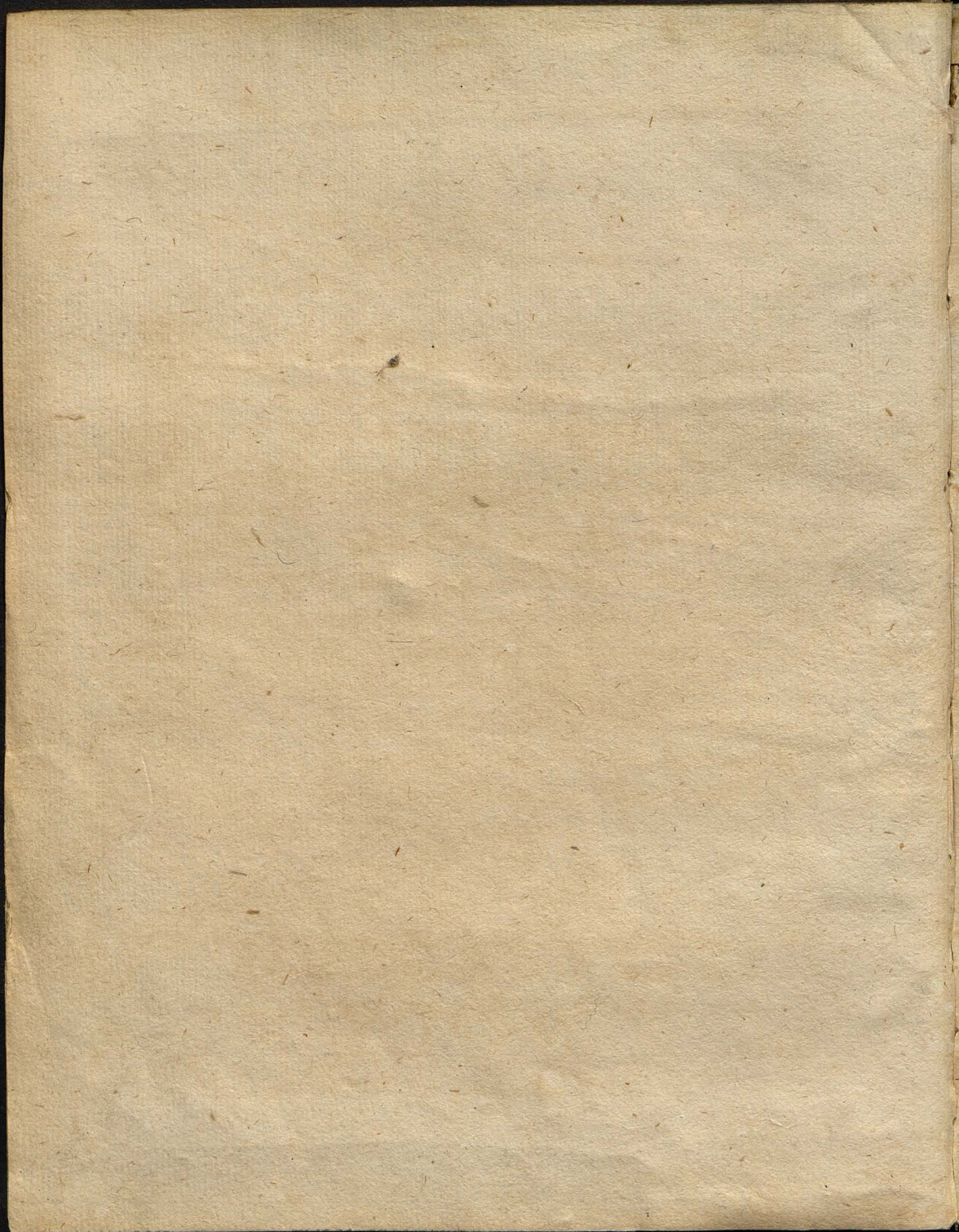

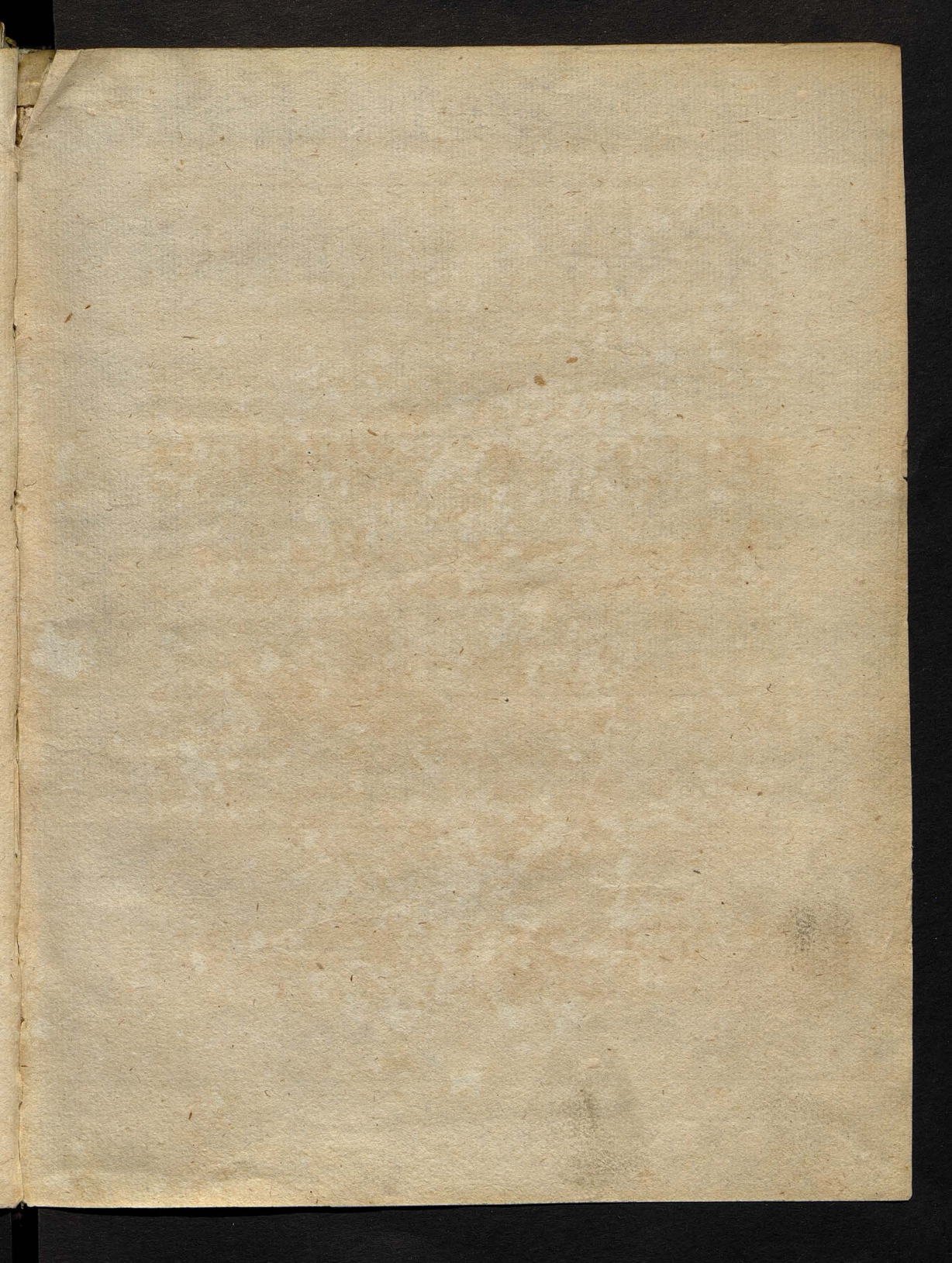
2530

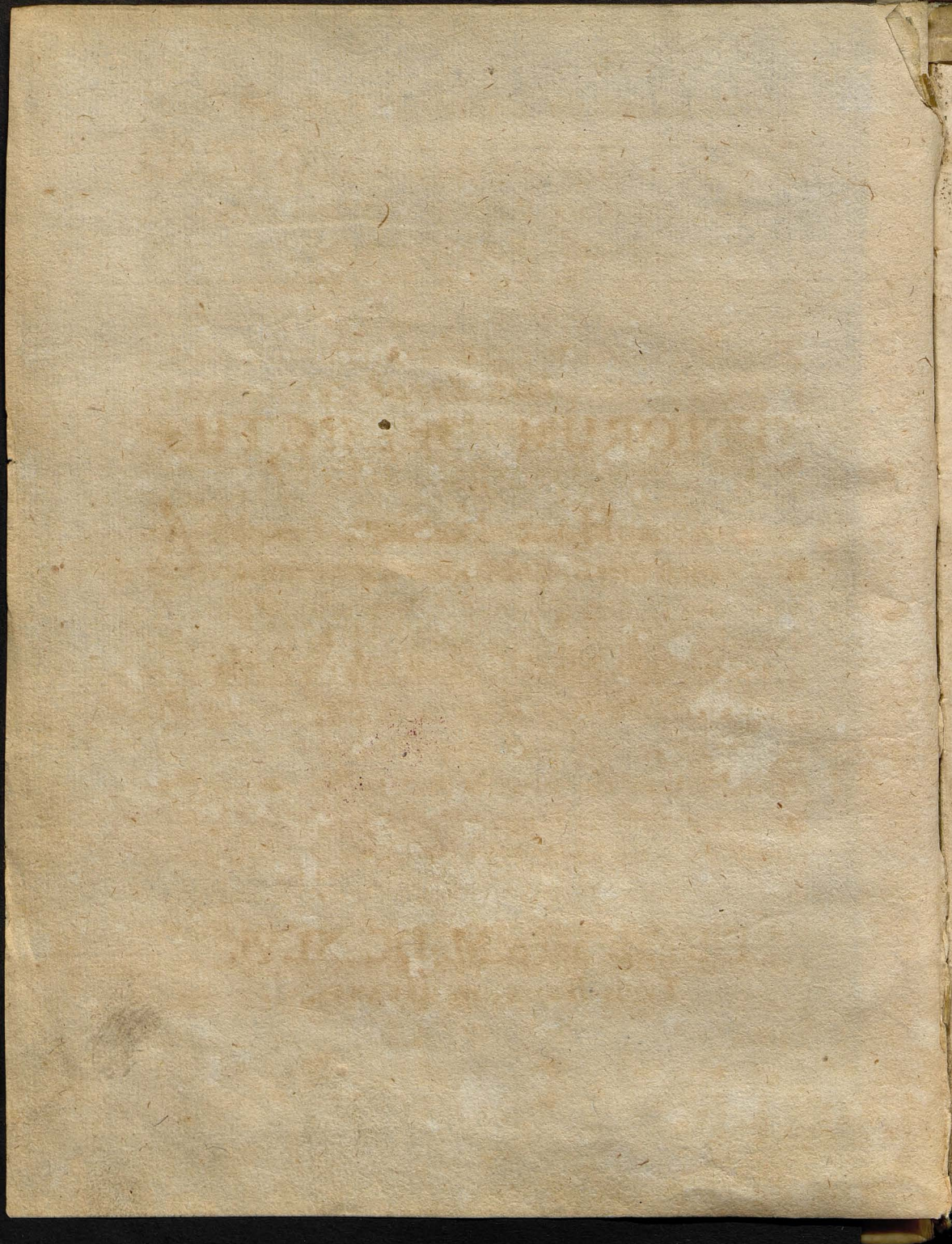
1869 11. 387

Frid. Zamell

VITÆ REGULA.

ELBINGÆ

anno M. DC. XLVI typis BODENHAUSIANIS.

Ad Gotofredum fil.

TV qui prima venis ægro Gotofrede parenti
Cura, sit hæc vitæ prævia norma Tuæ.
Postq; meos obitus fraternas instrue mentes.
Dic: Eadem voluit Vos tenuisse pater.

Vitæ regula
Literarum Sapientiæq; Studiosis proposita.

Nunquam infructuosius collocavi tempus meum, quàm in congressu malè feriatorum extralimen meum. Libris, eruditorum monumentis, pro muto domi affederim; id gloriôr, quòd a doctoribus item mutis plus emolumentum acciperim. Isti me uti à consortio quorundam, qui verè mortui essent, sub exigvâ cœli parte abstraxère; ita pluribus quovis sub cœlo dignè viventibus virtutis commercio conjunxère. Si cui hæc ab animo societas, hæc vera & solida amicitia displicet; ille frivolis, turbis, litibusq; adeo se implicet. Optimè transigunt, qui eo malorum nexu soluti sunt; utq; esse possint, à profanorum grege liberi sunt. Livor, ne calumniare: nec absentes præsentibus, nec mortuos superstitibus prætulimus: in omnibus quicumq; essent, virtutem extulimus. Quorum si ubivis est copia, cur doctrinæ sapientiæq; ergò adipiscendæ fatigantur maria? Sanè à raritate eorum nos diffudimus, qui à vitio ad officium transivimus. Nec publico se abstinet, qui Patriæ tamquam utile germen educitur: ubi enim civium salus agitur, ibi novitiorum institutio perficitur. Igitur viris Te applica in Republicis eminentibus; procul *φιλάλοις, συκοφάτοις*, ac merum fumum vendentibus. Neq; protenus omnes, qui ad clavum sedent, inani probisq; invisâ oratione evexeris: quos omnes aut periti æstimant, eos duntaxat suspexeris. Sed prima omnium virtutum est in Deum pietas: cujus individua comes vitæ integritas. Quicquid secura sibi ratio persvadeat: quoties ab iis descivimus, infortunum nobis adscivimus.

Cultum divinum, mei liberi, ne omittite: aut si de religio-
ne periclitandum, vitam potius amittite. Considerate,
quàm immensus sit amor ejus, qui servavit nos; quàm pre-
tiosus sanguis, qui lustravit nos. Quodcumq; exinde susci-
pitis, id justum esto negotium: & si quod expedit, liberale
non minus sit otium. Illud uti me intra pomeria publicæ
Rei causâ multoties conclusit, ita hoc in silvas & prata ali-
quoties intrusit. Sunt, qui fritillo, turriculâ, aliisq; ludi-
cris sua detergunt fastidia: at mihi istiusmodi secessus gra-
vissima semper peperit tædia. Accidit hinc sæpe, ut cum illi
hunc otii non sinceri fomitem suborrâ aliquâ molestiâ extin-
guerent; me nemora fontesq; Nimfarum domicilia integrio-
rem remitterent. Sed nunquam me lusu animum relaxasse,
id verò contendo? minimè ego: lusi puer, & nunc cum
pueris meis, id est, liberis, ut eos mihi conciliatos majoribus
præparem, eò descendo. Ad quæ verò studia illa ætas præ-
paranda sit, non nescit; qui ex utilitate publicâ omnia ritè
dispercit. Nam & veras rerum appellationes à lingvis ex-
igit, nec has absq; rerum pondere eligit. Igitur si ob præsens
commodum *ἐπιχώριον* idioma aut quodvis aliud colitur; ex-
aggeranda eorum notitia non minus, quibus omnium Con-
ditor procul suspectâ interpretum fide nobiscum de suis
mysteriis loquitur. Turpe inter eruditos ac contemptum
nomen opici: turpius, Christianum ignorare vim Verbi sal-
vifici. Verùm de hoc præcipuè viderint, qui plurimis in re-
ligione instituendis præpositi fuerint. Interea quisquis sapit,
meritò sibi vigilat, ad intelligendumq; divina orsa suis se-
prædiis excitat. Hanc viam ingressus etiam Patriæ caus-
sam tempestivè respicit, firmatoq; multâ experienciâ judi-
cio è præteritis futura elicit. Idem rectè didicerat parere,
in se imperium obtinentibus: ut imperare posset sibi olim
obtem-

obtemperantibus. Meminerat quippe meminisse; qui honores Regibus, qui amor parentibus, quæ juxta reverentia senibus, quæ observantia legibus, quæ verecundia virginibus, quæ officia deberentur omnibus. Ab honesti justique tramite cum nunquam deflecteret, id perfecit, ut fortunæ culpa videretur, cum adversi aliquid incideret. Tempori moribusque hominum ex parte se obligavit: nam quæ tolerari, nec de facili mutari possent, prudenter dissimulavit. Choraules, Musicorumque vulgus ac strepitum cum mimis averfatus convivantium gratiâ sustinuit: solosque frugi sermones, suavissimosque mores in aurium oculorumque voluptate posuit. Etsi quamvis virtutem propria commendent munera ac dignitas; tamen illustriores semper fecit easdem & animi moderatio, & hac utentium in omnes humanitas. Etiam victus vitæ sæpe officit: etiam amictus honesto nonnunquam detrahit. Illo frugali usus sum & parabili: hoc contentus modesto atque habili. Ex parvis censibus redditibusque magnum constitui vestigal parcimoniam: nihil temere profundendo decenter alui mediocrem familiam. Ut propolarum effugerem manus, in tempore emi: numoque cautè usus nullam moram fœnore redemi. Qui inutilia comparant servantque, optimas sibi occasiones amputant: eoque denique tendunt, ut cum danistis transigant. Vidi non paucos, qui jacerent delectati sordibus: nec deerant, qui perirent exhausti sumtibus. Felix, qui modum in rebus agendis, quod dicitur, tenuit; & cautionem, si quæ necesse esset, adhibuit. Felicior, si rectè cœptis constantiam præstitit: & ritè promotis gratiam addidit. Laudabiles egregiique conatus nunquam non habuere æquos arbitros: & quod caput rei est, faventes Superos. In conjugiiis, ut quæ à fato sunt, mea fata expertus quid alios sua celem pericula

ricula? Nec oculos in amore solos, nec præcones sequere corruptos, vicinorum voces ausculta & prudentum oracula. Universa vitæ Tuæ ratio, à comodo uxoris pendet consortio. Si quid erroris heic committitur; levius quidem ferendo fit malum, sed non tollitur. Adspirant cælites, lætusq; rerum omnium conspectus est; ubi res quieta domi, jucundusq; convictus est. Adde quòd teneram prolem monitis exemploq; sincerius instruunt, qui in colendâ virtute consentiunt. De Momis ex supradictis facile conjicis? habui; habuerunt meliores, & clari Philosophi & Reges ardui. Qui propriâ fretus conscientia vix fori nititur testimonio, nec aliorum magnopere deprimitur vituperio. Sannas maledicorum ac scommata nivem esse sapiens duxit: Sole veritatis oborto cum colliquescere crederes, jam diffluit. Etiam triumphare desideras calumniam? materiem invidendi obijce: vinctes, franges, obteres sibilum hoc os non alio vindice. Certè invidiæ bona carminibus meis vulgavi ad liberos: & celebrabuntur ea apud omnes posteros. O nimis securæ mentes, qui mala vestra non intelligitis! nimis delicatæ, qui adversus ea tantum ingemiscitis! Semper laceffita est probitas à malignantate: semper depugnatum est animi firmitate.

Ita Musis suis adscripsit, generi suo in exemplum præscripsit, suâ deniq; manu subscripsit

Frid. Zam.

Idem ad liberos dilectiss.

Qua datur à Superis, traducite pignora vitam,
Ut mutant aliquid secula, more probo.
Vna Boni ratio est: ac tunc discordia cœpit,
Spreverunt mores cùm mala corda bonos.
Fontibus è liquidis virtutum ducite rivos,
Præmiâq; ultra opicas sumite Vestra manûs.

Ad Titinnium amicum.

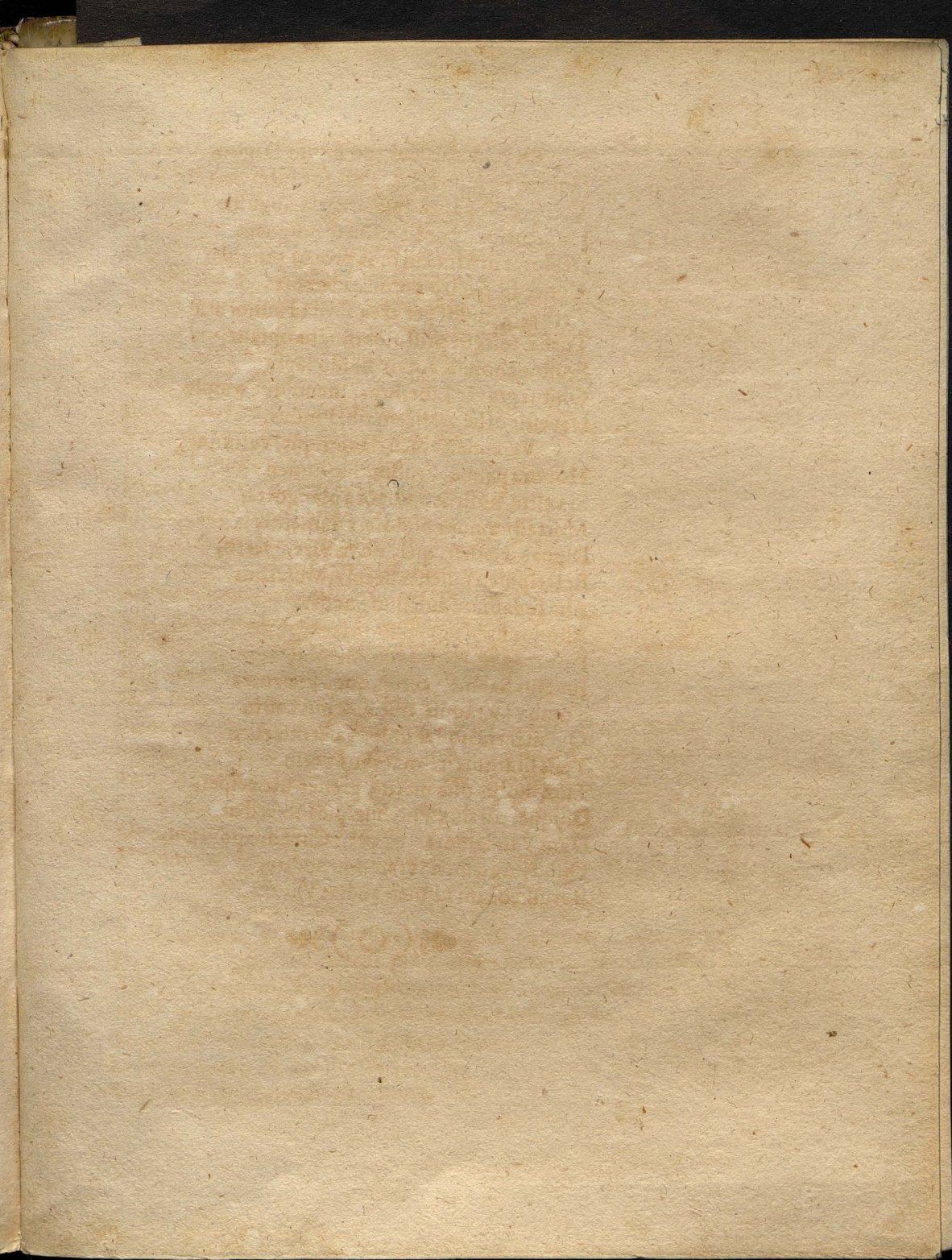
Mitto tibi niveos, obscura calumnia, plausus:
Mitto tibi festos cym Ganymede dies.
Me morbi excruciant, mens est non agra dolentis,
Et lecto accedunt vix duo corda meo.
Hoc satis esse puto. Vos lingvæ exeste profana,
Turbaq; Pieriis non operata sacris.
Vulgus iners estis, qui nil prodesse valetis.
Alternam Phœbi mens mea poscit opem.
Nam quò visentum numerus, vocesq; molesta?
Quorsum stridentes increpuere fores?
Optent felices: sit in hoc sua gloria factò:
At mihi cum miseris digna sed esto quies.
Pone rudem Catharina salem: Te care Titinni
Demoror, ô genii proxima cura mei.
Odisti mensas vario nidore calentes,
Et populatrici prandia facta gula.
Ac memini, quoties roseis aurora quadrigis
Prodiit, ad Clarias quòd rueremus agras.
Noxq; oleo impensa est. Sprevit mea noctua somnos:
Et sunt in feles nota cavilla Tuas.

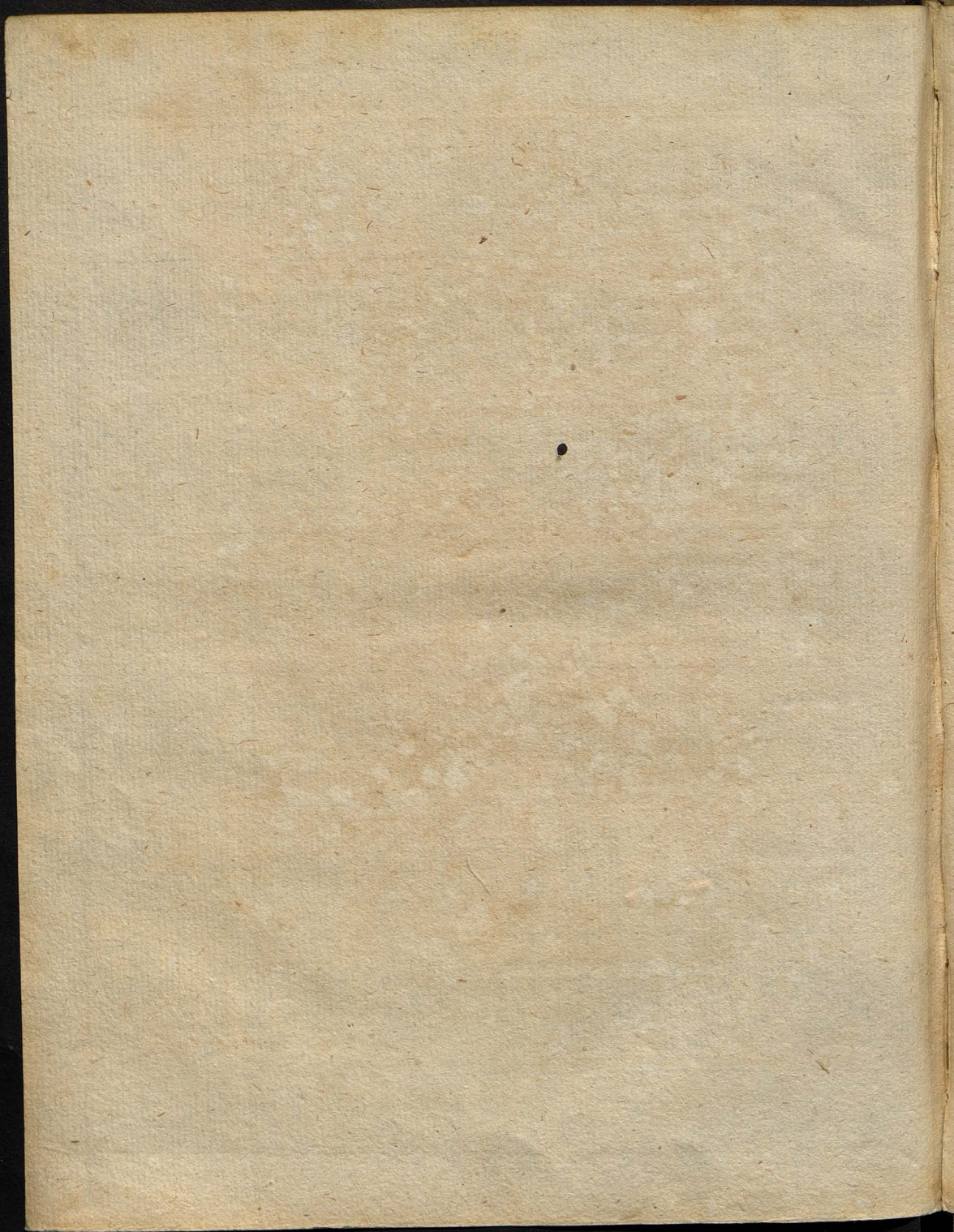
Vt vidit, cuius vestigia pressimus; heus Tu,
Tuq; inquit, posthac dux Tibi Phæbus erit.
Discessum in parte est: ego parvo Epigrammate lusi,
Impia Orestæ Te referente manus.
Hoc totum est, in quo nostri regnatis amores.
Da fruar hac tecum, dum super aura, dape.
Si nos curarum major disjunxerit æstus,
Fungetur solidam litera missa vicem.
Ecce ego Te coram querulos sepono dolores.
Audiit hæc Phæbus cum Iove, langvor abit.

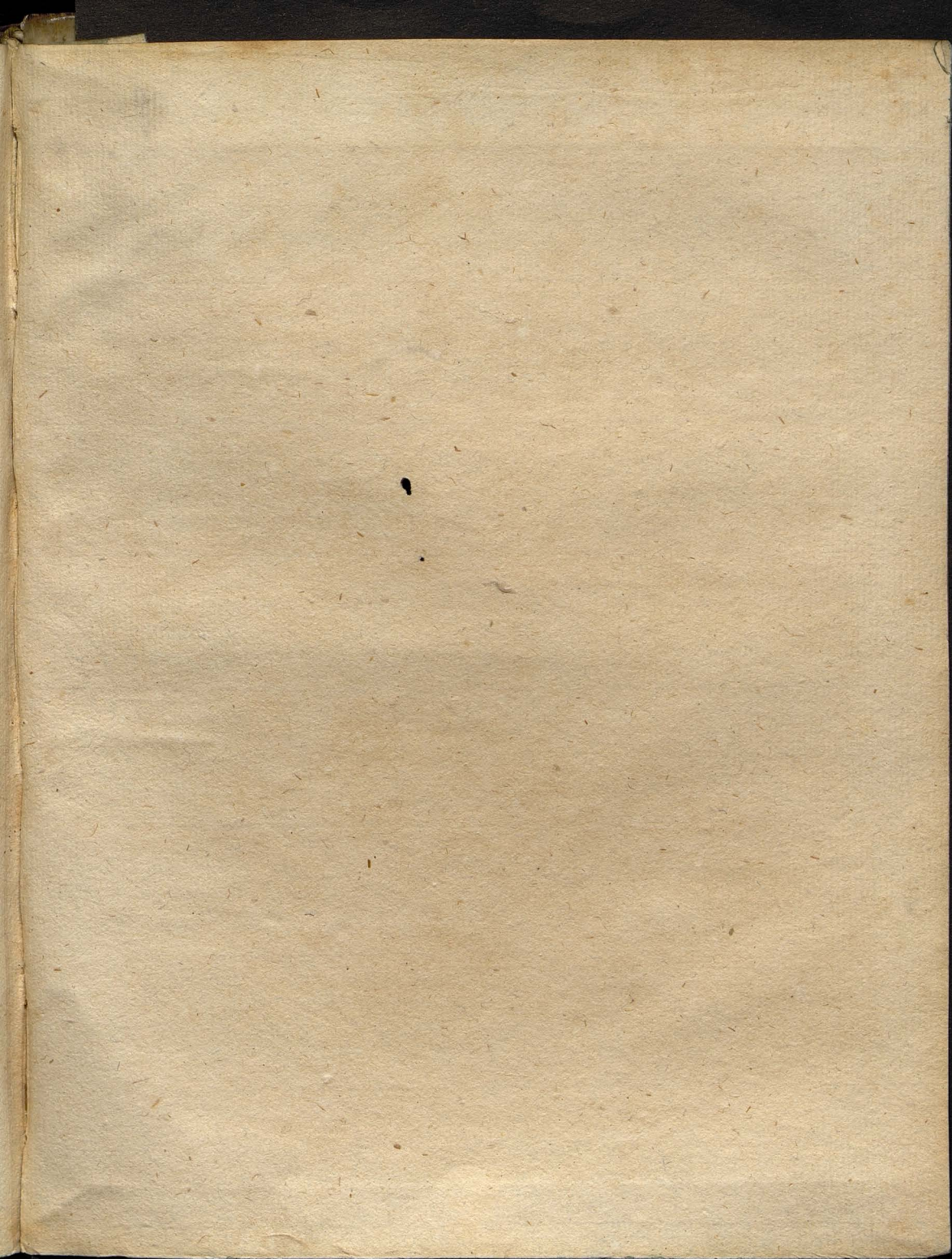
Ad liberos.

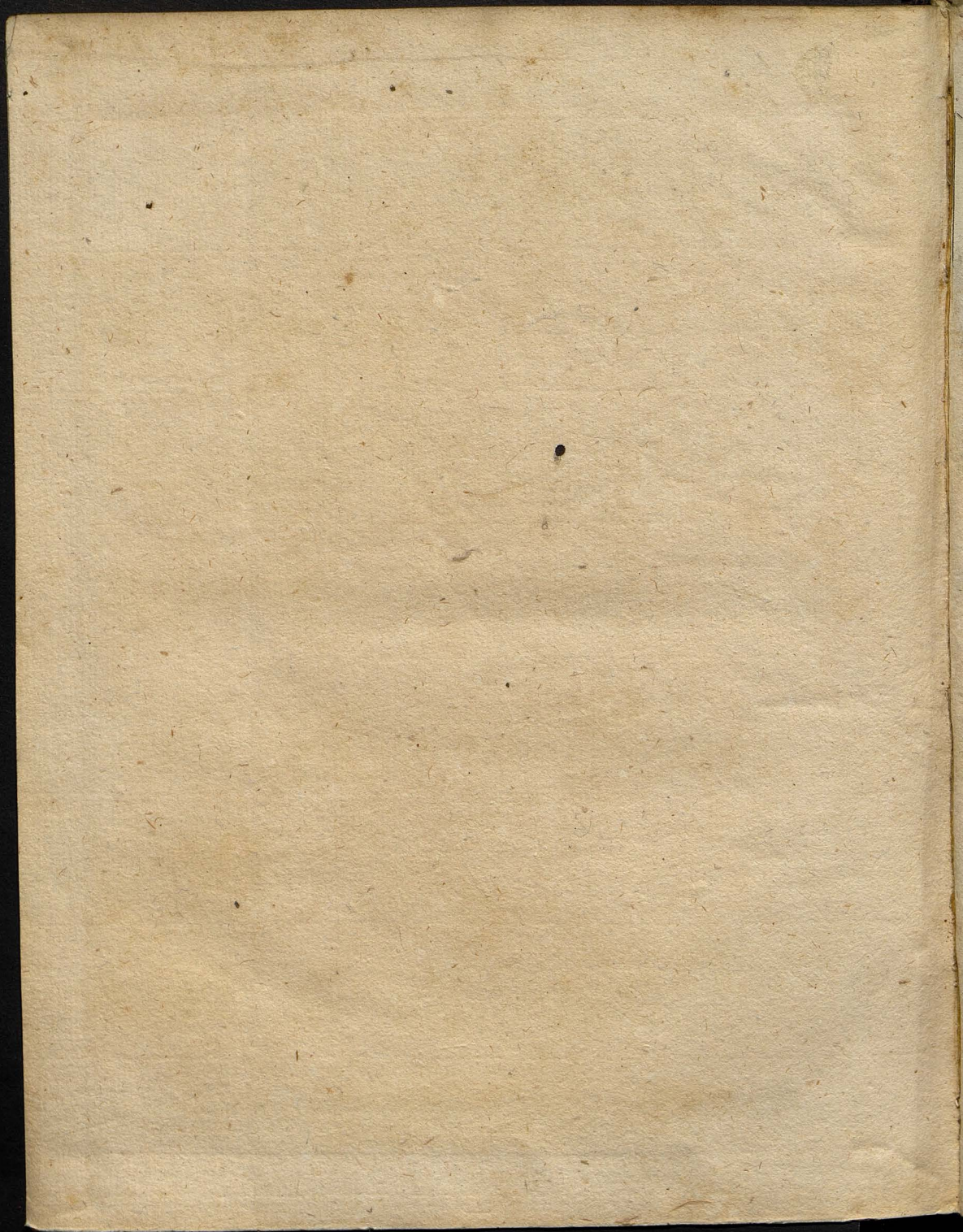
Credite vos pueri: tenuis mihi profuit humor;
Parcius affusâ stat mea laurus aquâ.
Sic fovi, ut plenus cum se committeret auris,
Quolibet augmentum posset ab imbri dari.
Et cælo eduçta est, & se virtute tuetur,
Fautores ex hoc robore nacta deos.
Nec veniat generis fiducia tanta parenti?
Successus illam non habuere mei.
Dux deerat, qualem vobis natura ministrat,
Tutius est, patris tendere posse manu.
Nec causa est fundi nostro deserta Poëta.
Lætor, & invidiæ non caruisse flagris.
Ludite Musarum tumulis, ut in æquore pingvi
Luxuriet quovis iudice Vestra seges.

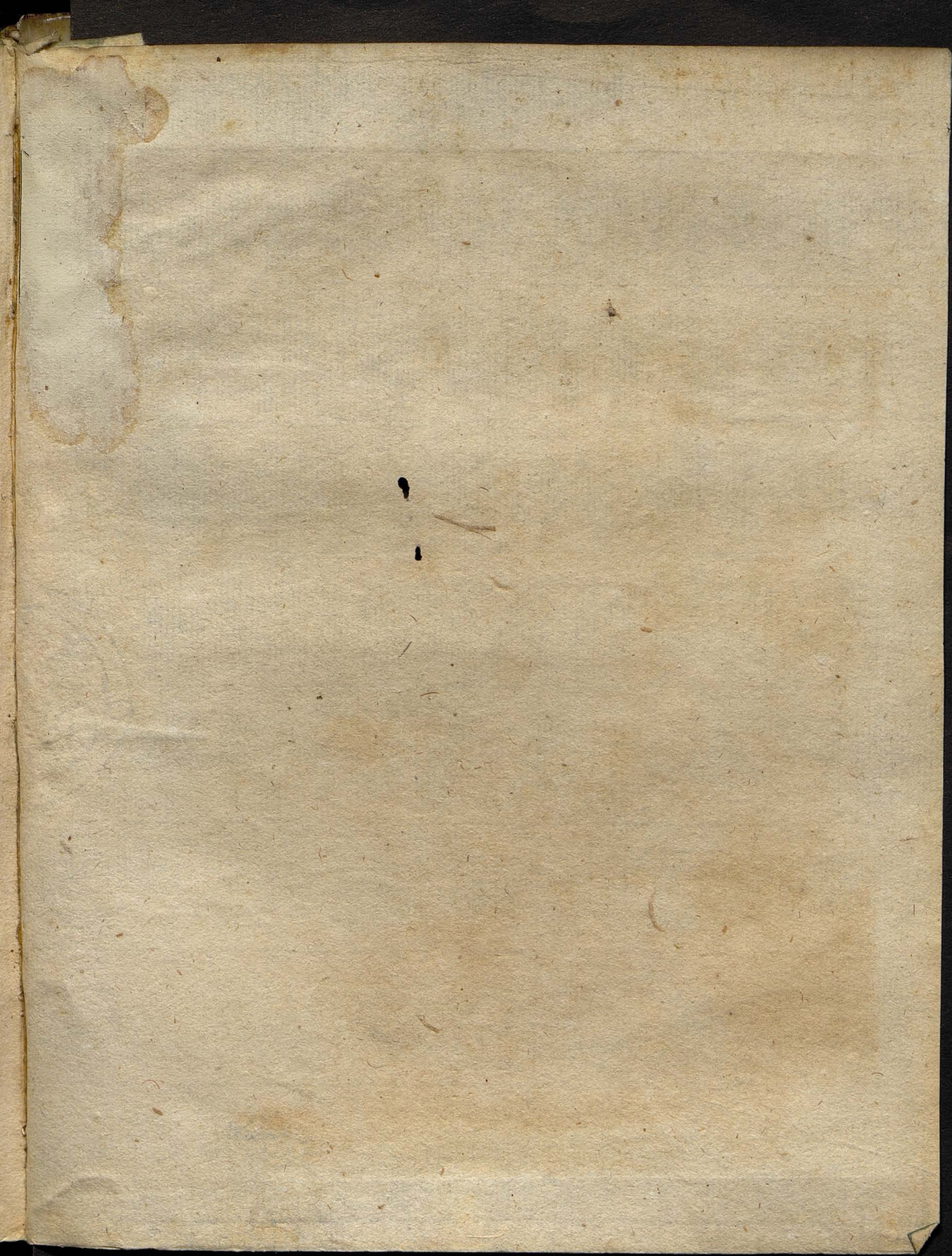

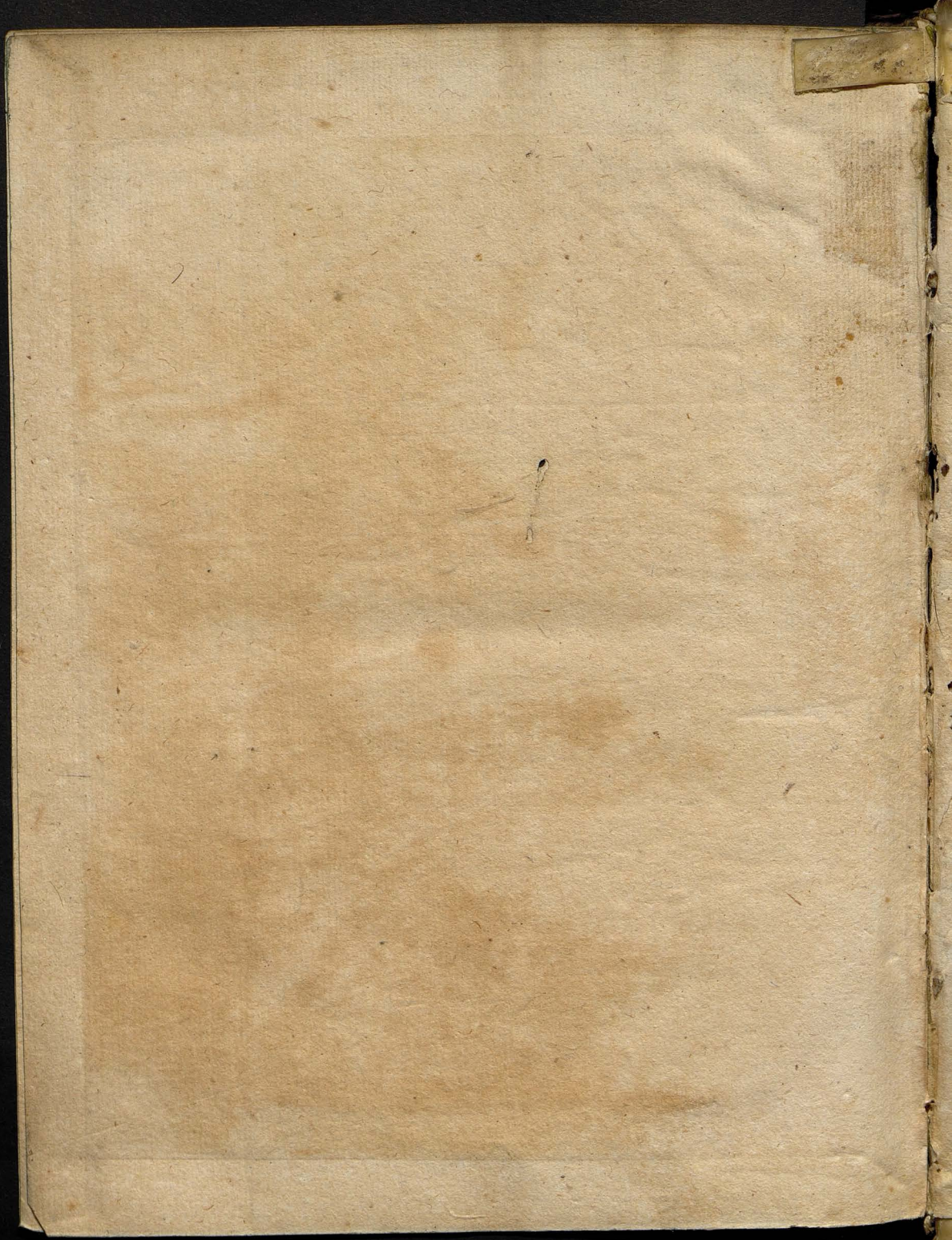

stdr0019523

Biblioteka Jagiellońska

